

Arrest

nr. 78 642 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 26 augustus 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 27 augustus 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 30 november 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen. U hebt namelijk geen gevolg gegeven aan mijn verzoek om inlichtingen dat op 24/10/2011 per aangetekend schrijven naar uw gekozen woonplaats werd

gestuurd, en u hebt mij binnen de termijn van een maand na de verzending ervan geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van het onbeantwoord laten van dit verzoek tot inlichtingen. Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Bovendien geeft uw gedrag blijk van desinteresse in de asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster streeft blijkens de titel van haar verzoekschrift de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus na.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht en treedt aldus niet op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal aldus overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet worden behandeld.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekster citeert de desbetreffende artikelen en geeft de definitie van het begrip vluchteling, zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) weer. Verzoekster licht toe dat het Commissariaat-generaal zich beperkt heeft tot de motivering dat verzoekster niet tijdig haar verzoek tot inlichtingen zou hebben teruggestuurd, waardoor er een technische beslissing van weigering werd genomen. Overeenkomstig artikel 57/10 van de vreemdelingenwet, is het Commissariaat-generaal gemachtigd de hoedanigheid van vluchteling te weigeren indien er geen gevolg werd gegeven aan het verzoek tot het geven van nadere inlichtingen, legt verzoekster uit. Verzoekster licht toe dat ze op 24 oktober 2011 “*een loutere bijgevoegde antwoordstrook mocht ontvangen*”. Ze verklaart ook dat ze haar antwoordstrook “*bij eenvoudig schrijven*” heeft teruggestuurd naar de commissaris-generaal. Verzoekster stelt dat, in de hypothese dat haar antwoordstrook de commissaris-generaal niet zou bereikt hebben, ze geenszins afstand heeft gedaan van haar procedure. Ze citeert artikel 57/10 van de vreemdelingenwet en besluit dat het Commissariaat-generaal niet verplicht is om een dergelijke technische beslissing te nemen indien er geen gevolg is gegeven aan het verzoek tot inlichtingen, maar dat hij zich dient te houden aan de wettelijke opdracht voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en rekening dient te houden met alle elementen bij zijn besluitvorming. Volgens verzoekster bevat haar relaas geen tegenstrijdigheden en is het coherent en zeer nauwkeurig wat data, gebeurtenissen en plaatsen betreft. Ze leidt dit af uit het feit dat haar asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt aan de commissaris-generaal. Het Commissariaat-generaal diende volgens verzoekster haar te horen alvorens een beslissing te nemen. De beslissing tot weigering is volgens haar dan ook genomen in strijd met de vreemdelingenwet en in strijd met de verplichting tot draagkrachtige motivering.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. In een eerste middelonderdeel, getiteld “*Schending van de draagkrachtige motivering*”, laat verzoekster gelden dat de commissaris-generaal zijn beslissingen met redenen moet omkleden en dat deze verplichting niet alleen voortvloeit uit de vreemdelingenwet, maar ook uit de “*strengere motiveringsplicht*” die werd ingesteld door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De motivering moet zowel in feite als in rechte draagkrachtig zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing, zo vervolgt verzoekster, en de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen. Onduidelijke, onnauwkeurige, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende, zo benadrukt verzoekster. De commissaris-generaal werd volgens verzoekster geconfronteerd met een coherent dossier met een duidelijk

eenduidig verzoek en met verklaringen die geen tegenstrijdigheden bevatten. Ze betreurt dat de motivering zich beperkt tot de loutere vaststelling dat in het dossier geen verzoek tot voortzetting aanwezig is, waardoor de technische beslissing, voorzien in artikel 57/10 als enige mogelijkheid weerhouden werd. De gegeven motivering kan naar haar mening *“dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt”*.

3.2. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet is elke kennisgeving, oproeping en vraag om inlichtingen geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van de kandidaat-vluchteling verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij woonplaatskeuze heeft gedaan op het adres Passtraat 43/4, 9100 Sint-Niklaas (stuk 3C, Woonplaatskeuze). Verzoekster ontkent bovendien niet dat ze het verzoek om inlichtingen heeft ontvangen, doch bevestigt zulks uitdrukkelijk, aangezien ze in het verzoekschrift stelt *“dat vooreerst vertoogster laat gelden dat zij op 24 oktober 2011 een loutere bijgevoegde antwoordstrook mocht ontvangen”*. De oproeping werd klaarblijkelijk goed ontvangen door verzoekster. De verzoekende partij reageerde echter niet op dit verzoek tot inlichtingen, maar beweert wel dat ze een brief zou hebben teruggestuurd. Dit blijkt echter niet uit de stukken van het administratief dossier. Verzoekster levert niet het minste begin van bewijs van haar beweerde initiatieven naar aanleiding van de oproeping. Een blote bewering volstaat niet om aan te tonen dat ze daadwerkelijk op het verzoek tot inlichtingen zou hebben gereageerd. De Raad wijst erop dat artikel 57/10 van de vreemdelingenwet het volgende stipuleert: *“De erkenning of de bevestiging van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus kan worden geweigerd aan de vreemdeling die niet voldoet aan de verplichting om in België woonplaats te kiezen of wanneer de vreemdeling zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum en hiervoor binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft of wanneer de vreemdeling geen gevolg geeft aan een verzoek om inlichtingen binnen de maand na de verzending van dit verzoek en hiervoor geen geldige reden opgeeft.”* Verzoekster heeft zonder geldige reden geen gevolg gegeven aan dit verzoek om inlichtingen en toont geen overmachtssituatie aan, waardoor geldig kon besloten worden tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals artikel 57/10 van de vreemdelingenwet het voorziet.

3.3. De commissaris-generaal kon terecht concluderen dat dit optreden van verzoekster blijk geeft van een desinteresse in de gevoerde asielprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit wordt gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming bepaald bij artikel 48/4 van dezelfde wet. De schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.4. Het Commissariaat-generaal heeft derhalve artikel 57/10 van de vreemdelingenwet op correcte wijze toegepast. Na de vaststelling van de correcte toepassing van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet dient niet op de inhoudelijke elementen van de asielaanvraag te worden ingegaan (RvS 7 mei 2008, nr. 2690 (c)). In elk geval zijn er geen redenen voorhanden waarom de vernietiging van de akte zich opdringt, zoals verzoeker beweert.

De door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN